

Aga kui kõige parem valik on abielluda
parima sõbraga?

Kumma sa valiksid?

ROMAAN

ALLISON ASHLEY

Originaali tiitel:
Allison Ashley
Would You Rather
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Allison Ashley
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R02424823
ISBN 978-9949-87-055-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Amberile ja Fransenile,
sest nad olid esimesed, kes julgustasid mind kirjutama.

Mia Adrian vaatas oma telefoni ekraani, arutledes, mida põrgut ta äsja lugenud oli.

Noah: Kumma sa valiksid – sõnumieri. Igapäevased sõnumid veidra-
test loomafaktidest VÕI positiivsetest mõtetest?

Mis küsimus see veel niisugune oli? Mia kortsutas kulmu ja toetas küünarnuki tooli käetoele, enne kui ühega käega telefoni toksides vastas.

Mia: ???

Noah: See on küsimus. Kas sa eelistaksid saada iga päev fakte loomade kohta või positiivseid mõtteid?

Mia: Hmm.

Mia: Mitte kumbagi?

Noah: Jäävad siis mõlemad.

Mia: Ära mitte mõtlegi!

Ta ekraani ülemisele servale ilmus kiri, mis teavitas tundmatult numbrilt saabuvast sõnumist.

Hingan sisse enesekindlust, välja kartlikkust.

Mia oigas ja ootas, lootes saada mingi lisaõnumi, mis õpetaks, kuidas lülitada välja teenus, mille Noah talle äsja tellinud oli. Ta pilk sööstis arvutiekraanile ja siis tagasi telefonile.

Ei midagi.

Kas ta hakkab tõesti iga päev selliseid sõnumeid saama? Pagan küll, kuidas see peatada?

Teade uuest sõnumist. Järjekordne võõras number.

Elevandid on ainsad loomad, kes ei hüppa.

Mia surus rusika vastu laupa.

Mia: Ma löön su maha.

Noah: Sa oleksid pidanud seda tegema enne, kui kinnitasid banaani kleeplindiga mu kirjutuslaua alla. Ma mõtlesin päevi, mis hais see on.

Mia ei saanud parata, et naeris, ja vaatas ringi, ega kliente läheduses ole. Noah võis ju ta parim sõber olla, aga nad kiusasid teineteist kontoris nagu algklassi vihavaenlased. Miale meeldis ta töö, aga see oli siiski töö – nende omavahelised mängud aitasid tal kella viieni vastu pidada.

Aga see siin? See oli ta isiklik mobiiltelefon.

Noah oli üle piiri läinud.

Pane mu sõnu tähele, Noah Agnew! Ma maksan sulle selle eest kätte. Kõlas uus piiksatus, aga see polnud sõnum.

See oli meeldetuletus, et ta peab viieteistkümne minuti pärast oma iganädalast tilgutit saama minema.

Ta naeratas, kui mõtles, mis sellele järgneb. Neljapäev tähendas kliinikus käimist, aga veel tähtsam oli, et see tähendas kanatiibu õhtusöögiks.

Ta sulges silmad ja nõjatus toolil tahapoole. Millised need täna olema saavad? Louisiana maitseainetega? Sidrunipipraga? Võib-olla läheb ta pööraseks ja proovib mango-habanerot.

Need kõik kõlasid *hästi*, aga milline kõlas kõige paremini?

Kui asi puudutas toitu – eriti kanatiibu –, siis ei mõistnud Mia nalja. „Sa mõtled kanatiibadest, mis?“

Mia avas silmad ja ajas selja sirgu. Noah seisis ta kirjutuslaua ees, käed laial rinnal risti.

Mees kandis helesinist pluusi. Miale oli alati meeldinud, kui ta sinist kandis – ta oli seda mehele vähemalt viiskümmend korda öelnud. Ja ometi kandis Noah seda värvi vaid kord kuus, võib-olla isegi harvem.

Mia ei maininud totakaid sõnumeid. Paremini oli lasta Noah'il arvata, et need ei häirinud teda, ja kätte maksta, kui mees seda kõige vähem ootas.

Ta noppis oma mustalt seelikult nähtamatut prahti. „Täna on ju neljapäev, kas pole?“

„On. Aga isegi kui poleks, siis teaksin ma ikkagi. Mitte miski muu ei too su näole seda ilmet.“

„Milline ilme see on?“

Mees pani käed taskusse. „Puhas siiras igatsus. Ma pole mitte kunagi midagi sellist näinud.“

„Ainult viimased üheksa aastat igal neljapäeval.“ Mia kummardus lähemale ja toetas küünarnukid kirjutuslauale. „See on sinu süü, kas tead. Sina oled see, kes neid mulle tutvustas.“

Noah nihutas ta nimeplaati mõned sentimeetrid vasemale. See ajas Mia hulluks.

Ent sellest polnud midagi, sest Mia kavatses homme hommikul enne mehe tööletulekut ta asjad kirjutuslaual ümber tõsta.

„Ma ei teadnud, et loon koletise.“

Mia naeris. „Nüüd on liiga hilja. Kas tahad, et toon sulle täna õhtul kanatiibu?“

„Ikka.“

Mia ei pidanud küsima, millise maitsega. Noah oli sama järjepidev nagu ta arstivisiidid. Kui ta leidis midagi, mis talle meeldis, siis jäi ta selle juurde. Mia oli juba ammu märganud, et kui nad käisid väljas söömas, tellis Noah midagi, mida oli varemgi tellinud, ja naine küsis siis, miks ta kunagi midagi uut ei proovi.

„Mis siis, kui ma proovin midagi uut ja see pole nii hea?“ oli mees vastanud.

„Mis siis, kui see on hoopis parem?“ oli Mia selle peale öelnud.

Kuid Noah ei lasknud end kõigutada. Ta väitis, et asi pole riski väärt, ja Mia lõi käega.

Ta tegi mõttes märkuse, et tellib õhtul kümme tavalist kanatiiba, ja pööras end toolil. „Kuidas su päev möödus?“

„Igavalt. Klientidega kohtumised, aga sa tead seda isegi.“

„Kui ei teaks, siis oleksin ma maailma kõige halvem assistent. Kohtumistest rääkides, siis üks on sul veel...“ ta vaatas oma käekella, „kümne minuti pärast.“

„On või?“

„Darcy Lane, kes tuleb oma uuest tervisekeskusest rääkima.“

„Just.“ Noah pani käe kirjutuslauale ja kummardas veidi lähemale. Ta silmad läksid elevusest põlema. „Ma sõin täna koos isaga lõunat.“

Mia naeratas, eirates kadedust, mis temas tekkis, kui Noah mainis, et veetis oma isaga aega. Olid ajad, kui ka tema ja ta vane-

mad olid koos väljas söömas käinud. Nüüd aga ei suutnud ta meenutada, millal nad seda viimati tegid. „Jah?“

„Ta teatab, et kavatseb pensionile minna. Ilmselt sellel nädalal.“

„Tõesti?“

Seda oli oodata. Härra Agnew oli viimased kolm aastat pensionile jäämisele vihjanud. Mia ei pannud seda pahaks – ta oli üle kuuekümne aasta vana ning rajanud viiekümnest töötajast koosneva muljetavaldava arhitektuurifirma, mis oli saanud Denveris tuntuks oma tänapäevaste ja jätkusuutlike disaini-ideedega. Ta oli puhkuse ära teeninud.

„Jep. Ta ütles, et kui ta ära on läinud, otsivad peaarhitektid ühe vanemarhitekti, keda edutada.“

Kui Mia aastaid tagasi sellel töökohal alustas, läks aega, enne kui ta ettevõtte ametinimetused ja arhitektide hierarhilise struktuuri selgeks sai. Tegevdirektor, peaarhitekt, vanemarhitekt, arhitekt, praktikant... aga lõpuks oli ta asja selgeks saanud.

Ta hõõrus käsi kokku. „Mis tähendab, et noorema peaarhitekti koht jääb vabaks ja sellel on sinu nimi peal.“

Noah kehtis õlgu. „Võib-olla. Ma ei taha, et nad minu valiksid, sest olen ettevõtte rajaja poeg.“

Mia norsatas. „Poeg või mitte, sa oled parim kandidaat. Sulle pole vastast.“

„Tänan!“ sõnas Noah, hammustades huulde. „Ma oleksin sellise võimaluse eest tänulik. Ja ma tean, et isa oleks uhke.“

Ta tõmbas käega läbi juuste, nii et üks salk jäi kuklal turritama.

„Noah!“ noomis Mia. Ta tõusis püsti ja kutsus mehe enda juurde, et ta kummardaks. Noah tegi seda ja Mia silus ta juukseid, mida ta tegi vähemalt kaks korda nädalas. „Nii on parem.“

„Tänan!“ Noah pöördus tagasi oma kabineti poole. „Parem hakka liikuma!“

„Teen seda kohe, kui su kella kolmene saabub.“

Noah sammus mööda koridori oma kabineti poole, kui talle tulid vastu Julia ja David, kes olid arhitektid nagu temagi.

Julia peatus ja naeratas. „Tere, Noah!“

Mees vastas viisakalt, aga jätkas kõndimist, ja Mia vaatas talle kulmu kortsutades järele. Ükskõik kui palju ta sellest juttu tegi, tõrjus Noah alati tagasi ta märkuse, et Julia on temast huvitatud.

Julia, kes nägi oma halli kleidi ja kotsakingadega enesekindel ja elegantne välja, läks puhketuppa, David pöördus Mia poole. „Ma ei leia Trodeau kausta üles.“

Mia pilgutas silmi, olles ta teravast toonist jahmunud. Poleks pidanud olema, sest mees rääkis temaga alati nii. „Hmm, ma panin selle enda arvates arhiivikappi. Kas sa vaatasid musta arhiivikappi?“

David nägi välja, nagu oleks Mia küsinud, kas ta teeb vahet paremal ja vasakul. „Muidugi.“

„Oh! Vabandust, ma võisin selle valesse kohta panna,“ ütles Mia, muutudes rahutuks. Iga kord, kui ta midagi nässu keeras – mida ei juhtunud sageli –, näis see Davidit puudutavat. Mees pidas teda täielikuks idioodiks. „Ma otsin selle üles.“

David lihtsalt seisis ja kergitas pilkavalt kulmu.

Mia pööras pilgu ära, siis sundis end uuesti mehele otsa vaatama. „Ma ei saa seda kohe teha, hakkab just ära minema...“

„Just,“ sõnas David põlglikult. „Täna on ju neljapäev. Vaata, et see homme esimese asjana mu kirjutuslaual oleks! See on tähtis.“

„Jah, seda võin ma teha. Ma toon selle homme ära.“

David ei vastanud ja läks tagasi.

Kõlas vaikne helin, mis teavitas Miat külalisest. Fuajeesse astus noor pikkade pruunide juustega naine ja Mia tõusis püsti.

„Tere päevast!“ Ta naeratas, andes oma parima, et vestlust Davidiga unustada.

Naine astus edasi. „Oh, tere! Mina olen Darcy Lane – mul on kohtumine?“ See kõlas nagu küsimus.

„Jah, kell kolm Noah’ga.“ Ilmselt oleks ta pidanud klientide ees Noah’ kohta härra Agnew ütleva, aga nii kutsus ta Noah’ isa. „Ma annan talle teada, et olete kohal. Kas võin teile midagi pakkuda? Vett, kohvi?“ Klientide teenindamine ja nendega vestlemine, kuni nad ootasid, oli üks Mia lemmiktegevusi tööl.

„Pole vaja, aitäh!“ Naine istus Miast kõige kaugemal asuvale toolile ja võttis oma mobiili.

Ilmselt polnud ta kõige jutukam inimene, aga nii oligi parem, sest Mia pidi ära minema. Ta võttis lauatelefoni ja valis salvestatud numbri.

„Klient on kohal?“ küsis Noah tervituseks.

„Jep. Kas saadan ta koosolekusaali?“

„Veel mitte. Mul läheb paar minutit, et ta asjad valmis panna. Ma kutsun ta ise, kui valmis olen, sa pead minema hakkama.“

„Rahune! Ma ei jää hiljaks.“

„Jääd, kui kohe ei lähe.“

„Olgu, olgu. Öhtul näeme!“ Ta pani toru ära ja sulges arvuti. Kui ta oli naise poole pöördumas, kuulis ta Noah’ häält ja tõstis pilgu, nähes, et mees kiikas nurga tagant välja.

„Darcy? Mina olen Noah. Ma lõpetan ühe asja ära ja olen paari minuti pärast sinuga.“

Naine näis korraks rabatud olevat, kui meest nägi, pilgutades mitu korda silmi.

„Hmm, muidugi! Jah, sellest pole midagi. Ma tean, et jõudsin veidi varem.“

Mia naeratas endamisi. Naisel polnud aimugi, kui väga Noah seda hindas. Hilinemine ajas teda hulluks.

„Jään meie kohtumist ootama!“ Noah’ nägu oli viisakas ja asjalik, ta naasis oma kabinetti.

Mia suunas oma kõned kontori juhatajale ja võttis käekoti. Ta läks ümber kirjutuslaua ja peatus Darcy ees. „Ma pean ühele kohutumisele minema, kas olete kindel, et ei vaja midagi, enne kui ära lähen?“

Darcy punastas. „Ei, tänan!“

See polnud esimene kord, kui mõni naisterahvas Noah' läheduses pabinasse sattus. Nad pakkusid enamasti oma arhitektiteenust ettevõtetele ning suurem osa nende klientidest olid meesterahvad. Aga vahel sattus nende sekka ka mõni naine ning nende ettevõttes oli olnud mitu naissoost praktikanti. Noah' mõju naistele oli üsna ilmne, isegi kui ta ise seda ei märganud...